

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 28 (137)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

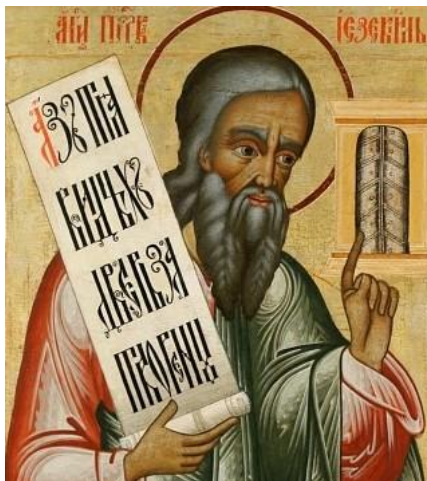
21 Iulie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 4-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la **Matei 8, 5-13 (Vindecarea slugii sutașului)**, iar **Apostolul** din **Epistola către Romani 6, 18-23**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sfinții Cuvioși Simeon și Ioan Pusticul**; **Sfântul Prooroc Iezechiel**.

Sfântul Prooroc Iezechiel

Sfântul Prooroc Iezechiel a trăit în secolul al XVI-lea î.Hr. S-a născut în orașul Sarira, din tribul lui Levi, a fost fiul preotului Buzi și a devenit și el preot la rândul său. Iezechiel a fost dus în ținutul Babilonului pe când avea douăzeci și cinci de ani, împreună cu regele Iehonia și cu mulți alți evrei, pe timpul celei de-a doua invazii a Ierusalimului, de către regele babilonian Nabucodonosor.

Proorocul Iezechiel a trăit în captivitate în apropierea râului Chebar. La vârsta de treizeci de ani el a avut o viziune cu viitorul poporului evreu și al întregii omeniri. Pe când a avut această viziune Sfântul Prooroc a căzut la pământ înspăimântat, dar vocea Domnului i-a poruncit să se ridice. Domnul i-a spus că îl trimite să predice poporului lui Israel. Acesta reprezentând începutul slujirii lui Iezechiel ca prooroc.

Proorocul Iezechiel a prevestit oamenilor din Israel, ținută în captivitate în Babilon, că vor avea parte de multe necazuri pentru că nu și-au păstrat credința în Dumnezeu. Proorocul a prezis vremuri mai bune pentru cei de același neam și a spus că vor pleca din Babilon, iar Templul din Ierusalim va fi restaurat.

Sfântul Prooroc Iezechiel a primit de la Dumnezeu și darul de a face minuni. Iezechiel a fost condamnat la moarte pentru că l-a acuzat pe unul dintre prinții evrei de idolatrie. Profețiile lui Iezechiel se găsesc în cartea numită după același nume și inclusă în canonul Vechiului Testament.

Parohia Poienița vă invită în ziua de

4 august 2013

să participați la sfintele slujbe prilejuate de aducerea unui fragment din moaștele **Sf. Ierarh Nectarie Taumaturgul**.

Programul liturgic și detalii pe site-ul poienita.iasi.mmb.ro

Întâlnirea cu Sfântul Ierarh Nectarie

Aura Sandu

Amintirile nu sunt altceva decât pagini din cartea vieții fiecărui om, pe care o scriem zilnic prin faptele și experiențele de viață ale fiecăruia dintre noi. Astăzi recitesc câteva pagini din cartea mea, împărtășind și altora din trăirea întâlnirii cu Sfântul Nectarie, de curând în Grecia, pe insula Eghina.

Drumul parcurs până la insula Eghina, apoi primii pași făcuți pe insulă, după ce am coborât de pe ferryboat, drumul până la mănăstire, și în sfârșit mult așteptata întâlnire cu Sfântul Nectarie, sunt punctele de legătură a sentimentelor și trăirii sufletești pe care le-am trăit cu o intensitate crescândă până la punctul culminant. Firea rațională a dat prioritate celei emoționale să se bucure de frumusețea locului, a Mănăstirii care adăpostește Moaștele Sfântului Nectarie, de mireasma sfințeniei Sfântului care te îndrumă spre locul închinării la Sfintele Sale Moaște, neuitând de lacrimile neputințelor, slăbiciunilor și bolilor trupesti și sufletești pe care i le-am împărtășit Sfântului, cu nădejdea izbăvirii.

E greu uneori să transpui în cuvinte simple o trăire unică și atât de frumoasă a întâlnirii unui om mic și păcătos cu un om atât de mare și Sfânt aici pe pământ, prin închinarea la Sfintele Sale Moaște. E greu să înțelegi, cum Sfințenia Sfântului se simte în aer în acele locuri, cum neștiind drumul de la intrarea în Mănăstire și până la racla sa ești îndrumat într-un mod miraculos către acel loc. E greu la fel să înțelegi cum atâția oameni, indiferent de cultură, vârstă, credință, prin evlavia lor au aceiași rugăciune, care se citește pe chipul lor.

Dar nu este atât de greu să fii și tu unul dintre ei, indiferent de locul unde

Sf. Ierarh Nectarie de Eghina

ești, să-ți întorci gândul și să-ți deschizi sufletul așa cum știi și cum poți, în fața Sfântului Nectarie mărturisindu-ți necazul, durerea, boala, slăbiciunea sau neputința, cu toată nădejdea în primirea tămăduirii și binecuvântării Sale.

În această zi de prăznuire a Sfântului Nectarie, scriu pe o altă pagină a cărții vieții mele un gând de mulțumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu și mijlocite de Sfântul Nectarie, alături de următorul îndemn care sper să fie de folos fiecăruia dintre noi:

„Cel mai frumos mod de a răsplăti o zi, primită în dar de la Dumnezeu, este să te bucuri de ea!”

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)

Fă un pomelnic al „dușmanilor” tăi și dă-l preoților Bisericii

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

Nu sunt eu în măsură să vorbesc de iubirea dușmanilor, pentru că nu mi iubesc nici măcar soția și copiii cum trebuie, dar totuși pentru că am înțeles anumite lucruri, vreau să le împărtășesc cu voi.

A fost o perioadă când mă certasem cu o anumită persoană și atunci iertarea și conceptul de iubire a vrăjmașului începuse să capete interes minții mele, pentru că mă priveau în mod direct. Într-o duminică dimineată, eram la biserică și având muștrări de conștiință, încercând de remușcări și simțindu-mi sufletul tulburat am cumpărat lumânări, un pomelnic și două prescuri și m-am îndreptat spre masa unde urma să scriu pe pomelnic pe cei dragi ai mei.

Cu pixul în mână, și dornic să scap de acea tulburare, mai ales că ajunssem în casa Domnului, am hotărât ca primul nume pe care-l trec pe pomelnic să fie persoana cu care m-am certat... apoi apropiată ei. Simțind că mă liniștesc scriindu-i am început să mă gândesc față de ce persoane am eu resentimente și le-am trecut numele. Scriam, scriam și lista devenea din ce în ce mai lungă. Tot scriind am realizat că trebuie să-i trec și pe cei față de care sunt indiferent, sau pe care i-am bârfit și judecat, pe cei pe care nu i-am mai căutat de mult, deși sunt parte din viața mea, adică pe toți față de care inima mea s-a răcit. Am rămas uimit câți sunt.

Îi scoteam din sufletul meu ca niște epave ruginite care mi-au infectat sufletul atâta vreme... și mă linișteam. Îi puneam înaintea lui Dumnezeu pe fiecare, parcă zicându-i: „Doamne, aceștia toți sunt oamenii pe care eu nu-i iubesc!”

Această întâmplare m-a făcut să înțeleg ce semnificație avea cuvântul IPS Serafim Joantă de la una din confesiunile, în care spunea că „toți oamenii trăiesc în sufletul nostru. Toată creația este în noi. Tot Universul se află înăuntrul nostru, omul fiind și el un alt cosmos... un micro-cosmos”. Dar când zicem micro-cosmos să nu vă gândiți că Universul sufletelor noastre e mai puțin complex decât Universul creat în care se află toate galaxiile, ci este doar mai mic ca spațiu fizic. Universul ființei umane este un infinit extraordinar de complex... Iată de ce Mântuitorul spune că **Împărăția Cerurilor este înăuntrul nostru**.

Într-adevăr, toți oamenii pe care i-am întâlnit locuiau în mine, pentru că față de fiecare eu m-am raportat într-un fel când i-am întâlnit: față de unii cu iubire, față de alții cu milă, față de o altă parte cu indiferență, răceală, și față de unii chiar cu ură și multă răutate. Rememorând îmi dădeam seama că **răutate stă încă în mine... câte relații încă nerezolvate... câtă lipsă de iubire față de cei din viața mea**.

Și acum se pune problema: *Cum să simt eu apropiere față de Dumnezeu*

dacă aflui în mine atâta răutate față de semenii mei?

Mă spovedesc, mă împărtășesc, particip activ la viața Bisericii, mă rog lui Dumnezeu, citesc din Sfânta Scriptură, citesc cărți duhovnicești, fac și unele fapte bune, dar tot departe de Dumnezeu sunt. E ca și cum aș vâsli în amonte, contra curentului... stând pe loc, ba dimpotrivă dau și înapoi?

De ce oare? Pentru că în esență relația noastră cu Dumnezeu se îndreaptă în totalitate către aproapele meu. Adică tot ce-mi oferă Biserica prin Sfințele Taine prin Sfinții Părinți, prin sfaturi, predici, scrieri, etc... toate au ca rol împăcarea mea cu aproapele. **Degeaba sunt toate dacă nu reușesc să fac ceea ce este de fapt esențialul problemei noastre: relația cu omul de lângă mine.** Toate sunt instrumente care mă ajută să iubesc. E ca și cum ai avea toată tehnologia și echipamentele agricole să lucrezi un pământ și la vremea recoltei să nu ai roade deloc, dar tu să te bați cu pumnii în piept că ai folosit cea mai înaltă tehnologie.

Nu există urcuș duhovnicesc fără iubirea vrăjmașilor. De fapt ei nu sunt dușmanii noștri, ci îi numim astfel pentru că îi percepem ca niște adversari ai principiilor noastre egosite. Dacă i-am iertat în sufletul nostru, i-am trece automat mental în tabăra prietenilor.

”**Vrăjmașii m-au învățat să știu ceea ce puțini știu în lume: că omul nu are pe pământ vrăjmași afară de sine însuși**” (Sfântul Nicolae Velimirovici).

”**Dacă gândești rău despre oameni, aceasta înseamnă că un duh rău viază în tine și îți însuflă gânduri rele împotriva oamenilor. Și dacă cineva nu se pocăiește și moare fără să fi iertat fratelui său, sufletul lui se va pogori acolo unde sălășluiește duhul rău care-i stăpânește sufletul**” (Sfântul Siluan Athonitul)

Eu am învățat de la Părintele Stephen Freeman un lucru pe care vi-l spun și vouă:

”**Nu ne putem mântui dacă nu ne iubim vrăjmașii**”.

Înfricoșător nu? Nu e ideea lui, ci este Duhul întregii Tradiții Ortodoxe de 2000 de ani. Este însăși Porunca Mântuitorului și Dumnezeului nostru:

”**Iar Eu zic vouă: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc**” (Matei 5, 44).

Să nu credeți că putem să ne mântuim doar dacă împlinim anumite porunci, pe cele care le putem noi, iar pe cele grele le putem ocoli. Toate porun-

cile se unesc într-una singură:

”**Să iubești pe Domnul Dumnezeu zeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, asemenea acesteia: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși**” (Matei 22, 37-38).

Da că nu ne iubim dușmanii înseamnă că încă avem răutate în suflet și porunca iubirii de aproapele n-o împlinim. Prin urmare nu vom intra în Împărăția Cerurilor, acolo unde doar cei curați cu inima vor păși.

Toată viața duhovnicească a omului se rezumă la două relații simple: relația mea cu aproapele meu, oricare ar fi el, și relația mea cu Dumnezeu. Restul sunt detalii. Doar omul contează! De aceea spune Sfântul Apostol Pavel că **de-am avea toată știința lumii, de-am da toate averile noastre milostenie, de ne-am răstigni trupul prin înfrânare... iar iubire nu avem, nimic nu suntem**.

Din asta realizăm că problema esențială a vieții noastre este să ne împăcăm cu toți pe care-i purtăm în suflet și nu i-am iubit. Atât și nimic mai mult.

Un bun început pentru acest lucru este să ne rugăm pentru ei, să-i trecem pe un pomelnic și să-l dăm preoților pentru a-i pomeni în rugăciune la Sfânta Liturghie.

Rugați-vă seară de seară pentru vrăjmașii voștri, pentru cei indiferenți sufletului vostru și atunci veți simți că prindeți aripi spre Dumnezeu, abia atunci începe decolorarea spre cer. Atunci simțiți că nu mai dai în gol ci se mișcă lucrurile. Închei prin cuvintele Sfântului Ioan Evanghelistul:

”**Dacă zice cineva că iubește pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu pe Care nu L-a văzut, cum poate să-L iubească? (I Ioan 4, 20).**

Doamne ajută!

Publicația „Viața Creștină” este editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Poienita
Protopopiatul Pașcani

Adresa:
sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:
Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Contact:
Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poenita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>
www.facebook.com/parohiapoenita